

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2619010520
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2619010520.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci proti obžalovanému G. W., pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona a s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c), písmeno e) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Senica proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 25.11.2019 č.k. 2T/147/2019-300, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.1.2020 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

Obžalovaný: G. W., nar. X.X.XXXX, trvale bytom R. G., t.č. vo výkone väzby

odsudzuje:

Podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona, s použitím §§ 36 písm. l), 37 písm. m), 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Senica rozsudkom zo dňa 25.11.2019 č.k. 2T/147/2019-300 rozhodol tak, že obžalovaného G. W. uznal za vinného, že dňa 01.08.2019 v čase po 13.00 hod. vstúpil, cez neuzamknutú vstupnú bránu, na pozemok rodinného domu na T. ulici č. XXX/XX v R. G., následne prešiel k vchodovým dverám rodinného domu, na ktoré zaklopal, potom zaklopal aj na okno so slovami: „otvor, otvor“, na čo poškodená G. W. nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom R. G. XXX/XX, ktorá je matkou G. W. nereagovala, následne, keď nikto neotváral prešiel smerom k vstupným dverám na hospodárskej budove, ktorá je stenou spojená s rodinným domom, dvere ktorej boli uzamknuté reťazou s visiacim zámkom, tieto sa pokúsil otvoriť, čo sa mu však nepodarilo, preto si vzal sekeru a ňou reťaz presekol, vstúpil do vnútra hospodárskej budovy, kde manipuloval so svojimi vecami, a to aj napriek tomu, že bol poškodenou G. W., ktorá má v dome právo doživotného bývania a užívania stavby, viackrát v minulosti upozornený, že nemá v dome čo robiť, a rovnako mu v minulosti dali zákaz vstupu do domu a na pozemok aj majitelia domu H. W. nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom H. XXX/XX, R. G. a Mgr. H. W. nar. XX.XX.XXXX,

trvalé bytom Q. XXXXX/XX, R., pričom násilným vstupom do hospodárskej budovy spôsobil škodu poškodením dverí, reťaze a visiaceho zámku vo výške 55,- €, teda neoprávnené vnikol do obydľia iného, čím spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním a čím spáchal voči chránenej osobe - blízkej osobe a osobe vyššieho veku, čím spáchal zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona a s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c), písmeno e) Trestného zákona.

Za to bol odsúdený podľa § 194 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 39 ods. 2 písm. d), § 39 ods. 4 Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť zaplatiť poškodenú G. W., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom R. G. XXX/XX, škodu vo výške 55,- eur.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie iba prokurátor. Obžalovaný sa práva podať odvolanie vzdal. Z písomného odôvodnenia odvolania prokurátora vyplynulo, že toto smeruje proti výroku o treste v rozsudku okresného súdu a je podané v neprospech obžalovaného. Prokurátor v odôvodnení odvolania uviedol:

3. Napriek tomu, že súd nepostupoval pri mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., odôvodnil mimoriadne zníženie trestu práve okolnosťami prípadu v tom smere, že obžalovaný svojím konaním poškodenú žiadnym spôsobom neohrozil, do predmetnej nehnuteľnosti išiel preto, lebo v nej v minulosti býval, nemal v úmysle vstúpiť do domu, v ktorom sa poškodená nachádzala a spôsobil iba poškodenie zámku a dverí od šopy, čím spôsobil nepatrnú škodu, ktorú je ochotný poškodenú zaplatiť. Súd má zákonnú možnosť mimoriadneho zníženia trestu, avšak mám za to, že v tomto konkrétnom prípade takýto postup nebol dôvodný.

4. Okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a môžu odôvodniť aplikáciu tohto ustanovenia len za predpokladu, že použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú.

5. Pomery páchatel'a sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Ide teda o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objekt trestu, a tiež o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citeľný. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu. Z hľadiska tohto ustanovenia sa vyžaduje, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pocítoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. V podstate sa hodnotia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú až v čase rozhodovania o treste.

6. Súdom uvádzané okolnosti odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu nepovažujem za dostatočne relevantné, vzhľadom nato, že reálne fyzické ohrozenie poškodenú ani naplnenie znaku škody nie sú znakmi skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr. zák., a v prípade, ak by boli naplnené, odôvodňovali by prípadné posúdenie konania obžalovaného aj podľa ďalších ustanovení Tr. zák. Zároveň zastávam názor, že okolnosti, za ktorých bol trestný čin spáchaný výraznejšie nevybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto neodôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu.

7. Súd mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody odôvodnil aj v tom smere, že „aj samotné konanie poškodenú, ktorá obžalovanému k bránke nachystala do vrec jeho oblečenie, teda preukazuje, že poškodená mala vedomosť, resp. očakávala, že sa obžalovaný do domu, resp. na dvor pre svoje veci vráti“. Mám za to, že tieto okolnosti boli súdom nesprávne vyhodnotené, pretože aj z tohto konania obžalovaného, ktorý namiesto toho, aby si vzal svoje veci a odišiel, tieto opätovne preniesol do šopy, čím jednoznačne deklaroval svoj úmysel aj v budúcnosti vstupovať do obydľia poškodenú bez jej súhlasu a podľa môjho názoru takáto okolnosť v žiadnom prípade nemôže byť dôvodom na mimoriadne zníženie trestu.

8. Vo vzťahu k osobe obžalovaného G. W. považujem za potrebné ešte zdôrazniť, že sa jedná o osobu 11 krát súdne trestanú. Zároveň ide o osobu, ktorá sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti vo vzťahu

k svojej matke, keďže už v minulosti bol opakovane odsúdený za prečin nebezpečného vyhrážania, kde ako poškodená figurovala jeho matka G. W.. V osobe obžalovaného ide o niekoľkonásobného recidivistu, u ktorého predchádzajúce uloženia podmieneného trestu odňatia slobody a zároveň i nepodmienených trestov odňatia slobody neviedli k jeho náprave, nezabránilo mu to v páchaní ďalšej trestnej činnosti a nebolo to pre neho ani ponaučením, aby viedol riadny život. V prípade posledných dvoch odsúdení obžalovaného (rozsudky Okresného súdu Senica sp. zn. 2T 40/2016 a 2T 5/2017, ktorými bola schválená dohoda o uznaní viny a prijatí trestu) bolo uplatnené ustanovenie § 39 ods. 4 Tr. zák., teda mimoriadne zníženie trestu, avšak ani aplikácia tejto „špecifickej“ možnosti zníženia trestu neviedla k náprave obžalovaného, mimoriadne znížené tresty nezabezpečili ochranu spoločnosti, nezabránil mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti, z čoho je rovnako zrejmé, že u obžalovaného účel trestu nemožno dosiahnuť trestom kratšieho trvania.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že trest uložený Okresným súdom Senica je nedostatočný a neprimerane mierny. Inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Tr. zák. je koncipovaný na princípe fakultatívnosti a individuálnosti, a teda je na úvahe príslušného súdu, či vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu trest pod dolnou hranicou trestnej sadzby uloží alebo nie. V tejto súvislosti však poukazujem aj na tú skutočnosť, že Okresný súd Senica za nezmenených skutkových okolností, rovnakého ustálenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a pri zohľadnení okolností prípadu a pomerov obžalovaného, uložil obžalovanému najskôr dňa 04.11.2019 trestným rozkazom trest odňatia slobody vo výmere tri roky a následne po troch týždňoch, dňa 25.11.2019, bez zmeny skutkového stavu a pomerov páchatela považoval za odôvodnené mimoriadne zníženie trestu a uložil obžalovanému výrazne nižší trest odňatia slobody na dva roky. V neposlednom rade poukazujem aj na to, že v posudzovanej veci, obžalovaný naplnil až dva kvalifikačné znaky zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 písm. a) Tr. zák. (závažnejším spôsobom konania - vlámaním), ods. 3 písm. a) (voči chránenej osobe - blízkej osobe a súčasne osobe vyššieho veku), čo je pre rozhodnutie o výmere trestu taktiež podstatná skutočnosť. Na základe vyššie uvedeného, navrhujem, aby odvolací súd zrušil v celom rozsahu výrok o treste rozsudku Okresného súdu Senica, č. k. 2T/147/2019-300 a uložil obžalovanému G. W. zákonný a spravodlivý trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom, bez mimoriadneho zníženia trestu.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací

súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

10. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

11. Po preskúmaní napadnutého výroku o treste, v rozsahu podaného odvolania a dôvodov, ktoré uvádza prokurátor, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

12. Rozsudkom citovaným v ods. 1. bol obžalovaný právoplatne uznaný za vinného zo spáchania zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona a s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c), písmeno e) Trestného zákona, teda zločinu spáchaného závažnejším spôsobom konania - vlámaním a zároveň voči chránenej osobe - blízkej osobe a osobe vyššieho veku. Svojim konaním teda naplnil hneď dva kvalifikačné znaky prísnejšej skutkovej podstaty trestného činu.

13. Z vykonaného dokazovania vykonaného k rozhodnutiu o treste tiež vyplynulo, že obžalovaný bol doposiaľ 11 krát súdne trestaný, z toho v šiestich prípadoch sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený. Z výpisu ústrednej evidencie priestupkov MV SR vyplynulo, že bol doposiaľ 14 krát priestupkovo riešený, pričom niektoré priestupkové konania boli zastavené, niektoré boli ukončené napomenutím a za niektoré mu boli ukladané pokuty, a to aj vo výške 300,- eur až 350,- eur (jednalo sa o priestupky na úseku cestnej premávky). Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal tiež na dva rozsudky Okresného súdu Senica v konaniach vedených pod sp. zn. 2T/40/2016 a 2T/5/2017. V oboch prípadoch bol uznaný za vinného zo spáchania pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., ktorého sa dopustil v voči svojej matke G. W. v priestoroch rodinného domu č. XXX/XX na T. ulici v obci R. G.. V oboch prípadoch bol odsúdený na nepodmienečné tresty odňatia slobody, v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/40/2016 v trvaní 6 mesiacov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/5/2017 v trvaní 5 mesiacov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

14. Zo znaleckého posudku č. 50/2019 MUDr. Jaroslavy Struňákovvej, MPH, znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia vyplynulo, že u obžalovaného existuje rozvinutá závislosť od alkoholu, avšak vzhľadom na absenciu akejkoľvek motivácie k liečbe, abstinencii a zmenu osobnosti nie je liečba u neho vhodná a v budúcnosti nie je možné ani úspešnosť liečby očakávať.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom na rozhodnutie o treste, avšak zistené skutočnosti nesprávne vyhodnotil, pretože nevzal do úvahy niektoré dôležité skutočnosti, ktoré zistil a tie skutočnosti, ktoré vzal do úvahy, nesprávne vyhodnotil.

16. K rozhodnutiu o treste, vo vzťahu k ustáleniu trestnej sadzby, v rámci ktorej trest ukladal prvostupňový súd uviedol, že u obžalovaného vzhľadom na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., nakoľko sa obžalovaný k trestnej činnosti priznal, pričom svoje konanie aj úprimne oľutoval; a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. nakoľko už bol obžalovaný za trestný čin odsúdený. Pri rovnováhe poľahčujúcich a priťažujúcich okolností by teda súd ukladal trest v trestnej sadzbe 3 - 8 rokov. Uvedenú trestnú sadzbu však prvostupňový súd ďalej upravoval. Uviedol, že má v danom prípade zato, že trestná sadzba 3 až 8 rokov je vzhľadom na okolnosti, za akých došlo k spáchaniu žalovaného trestného činu, neprimerane prísna.

17. V danom prípade obžalovaný žiadnym spôsobom poškodenú neohrozil, nemal v úmysle vstúpiť do domu, v ktorom sa poškodená nachádzala, pričom obžalovaný „iba“ poškodil zámok a dvere od šopy, v ktorej mal poškodenou zamknuté svoje veci.

18. Aj napriek skutočnosti, že obžalovaný preukázateľne naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody, nakoľko objektom tohto trestného činu sú aj ostatné priestory, ktoré tvoria príslušenstvo domu (teda aj predmetná hospodárska budova), je podľa názoru prvostupňového súdu v danom prípade uloženie trestu odňatia slobody v zákonom stanovenej sadzbe 3 - 8 rokov neprimerane prísne. Aj samotné konanie poškodenej, ktorá obžalovanému k bránke domu nachystala do vriec jeho oblečenie, teda preukazuje, že poškodená mala vedomosť, resp. očakávala, že sa obžalovaný do domu, resp. na dvor pre svoje veci vráti. Vzhľadom nato, že poškodená tvrdí, že si neželá, aby obžalovaný chodil ku nej domov, trestného činu porušovania domovej slobody by sa teda obžalovaný dopustil aj vtedy, ak by iba vstúpil na pozemok patriaci k domu poškodenej - teda za bránku, kam mu poškodená nachystala vrecia s jeho oblečením.

19. Súd preto pristúpil v zmysle § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zák. a § 39 ods. 4 Tr. zák. k mimoriadnemu zníženiu trestu, pričom po aplikácii tohto inštitútu súd ustálil trestnú sadzbu v rozpätí 2 roky až 8 rokov. V danom prípade má súd zato, že je na mieste použiť závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zverejneného pod č. 44 a publikovaného v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017.

20. Úvahy prvostupňového súdu, uvedené v ods. 17. - 19. nie sú podľa názoru odvolacieho súdu správne. Ich nesprávnosť spočíva v tom, že pri posudzovaní nebezpečnosti, resp. škodlivosti následkov konania obžalovaného, nezohľadňujú všetky rozhodujúce faktory. Sú to predovšetkým spôsob spáchania trestnej činnosti (ods. 12.) a trestná minulosť obžalovaného (ods. 13.), na ktorú vo svojom odvolaní poukazuje aj prokurátor, ktoré stavajú protiprávne konanie obžalovaného do výrazne odlišného svetla, ako to urobil prvostupňový súd. Napriek tomu, že obžalovaný bol v rokoch 2016 a 2017 odsúdený za úmyselnú a násilnú trestnú činnosť voči svojej matke (voči ktorej sa dopustil aj aktuálne stíhanej trestnej činnosti), v oboch prípadoch na nepodmienečné trest odňatia slobody, prvostupňový súd k tomuto zrejme vôbec neprihliadol, nakoľko sa tieto skutočnosti neuvádzajú v jeho argumentácii, v ktorej odôvodňuje mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Táto trestná minulosť podľa názoru odvolacieho súdu podstatným spôsobom vplyva na rozhodnutie o výške trestu, ktorý je obžalovanému potrebné uložiť tak, aby bol dosiahnutý účel trestu uvedený v § 34 ods. 1 Trestného zákona. Rovnako aj ostatná trestná minulosť obžalovaného, z ktorej vyplýva, že doposiaľ bol celkovo 11 krát súdne trestaný, hoci šiestich prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, poskytuje jasný obraz o osobe obžalovaného ako viacnásobného recidivistu trestnej činnosti, na ktorého predchádzajúceho odsúdenia nemali potrebný výchovný účinok. Aj tie odsúdenia, ktoré sú v súčasnosti u obžalovaného zahladené, vypovedajú o jeho sklonoch k páchaniu trestnej činnosti a z tohto pohľadu je možné na ne prihliadať pri rozhodovaní o treste, o jeho výške (bez toho, aby tieto skutočnosti mali vplyv na úpravu trestnej sadzby podľa § 38 Trestného zákona). Rovnako aj rozvinutá alkoholová závislosť obžalovaného, voči ktorej je nekritický a ktorú nie je efektívne ani odstraňovať nariadením ochranného liečenia (ods. 14), je ďalším významným negatívnym faktorom, ktorý ovplyvňuje správanie sa obžalovaného a ktorý je tiež potrebné zohľadniť pri rozhodovaní o tom, či v jeho prípade postačí na zabezpečenie ochrany spoločnosti uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Alkoholová závislosť obžalovaného významným spôsobom zvyšuje obavu z jeho recidívy páchania trestnej činnosti do budúcnosti, pretože výrazným spôsobom ovplyvňuje jeho rozhodovanie. Ani z tohto pohľadu preto nemožno povedať, že vo vzťahu k obžalovanému treba použiť mimoriadne postupy, ktoré umožňuje Trestný zákon, na základe ktorých by mu bol uložený mimoriadne znížený trest odňatia slobody.

21. Pri zohľadnení skutočností uvedených v ods. 20, ktorým je, podľa názoru odvolacieho súdu, potrebné dať vysokú dôležitosť, sa javí rozhodnutie prvostupňového súdu o analogickom použití ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, ako nenáležité a nespravodlivé. V tomto prípade samotné vyhlásenie obžalovaného o vine, ktoré súd prijal a na jeho základe rozhodol o vine, nie je dôvodom na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, v zmysle citovaného stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

22. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí s argumentáciou prokurátora, ktorú uviedol v odvolaní a ktorá je citovaná v ods. 4. až 7. tohto rozsudku. Dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uvádza prvostupňový súd, nemožno žiadnym spôsobom vyhodnotiť ako mimoriadne (a to ani vo vzťahu k okolnostiam prípadu, ani k osobe páchatela), ktoré by spôsobovali, že uloženie trestu v rámci trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom by bolo pre páchatela neprimerane prísne.

23. S poukazom na skutočnosti a závery, ku ktorým dospel odvolací súd, vznikla potreba zrušiť prokurátorom napadnutý výrok o treste obžalovaného, nakoľko tento je neprimerane mierny. Na podklade dostatočne vykonaného dokazovania potom mohol odvolací súd postupovať v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku a sám rozhodnúť o treste pre obžalovaného.

24. Odvolací súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby uvedenej v § 194 ods. 3 Trestného zákona, ktorej hornú ani dolnú hranicu neupravoval, pri zohľadnení rovnakej poľahčujúcej a priťažujúcej okolnosti, ako to správne urobil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku. V rámci trestnej sadzby 3 až 8 rokov, uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 3 roky, teda trest v minimálnej výške. Takto uložený trest na jednej strane zohľadňuje vyhlásenie obžalovaného o vine, ktoré urobil na hlavnom pojednávaní a na druhej strane naplní ten účel, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným ako páchatelom trestnej činnosti tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Sekundárne môže uložený trest naplniť aj účel takzvanej individuálnej prevencie. Uložený trest, vo vzťahu k svojej výške, zohľadňuje aj zásadu stupňovania trestnoprávných sankcií, keď predchádzajúce výkony nepodmienečných trestov odňatia slobody kratšieho trvania neodradili obžalovaného od ďalšieho páchania úmyselnej trestnej činnosti. Rozhodnutie o spôsobe výkonu tohto trestu, urobil odvolací súd rovnako ako prvostupňový súd, keď vychádzal z naplnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.